

I.WYROK

II.WIMIENIU

III.RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2015r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale IV Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Matuszewski

Protokolant: prot. sąd. M. W.

po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2015r. sprawy **E. L.** obwinionego o popełnienie wykroczeń z art. 282§ 1 pkt 3 kp i innych, na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. z dnia 21 maja 2014r. w sprawie o sygn. akt VIIIW 1387/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 zł tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania odwoławczego i wymierza opłatę za II instancję w kwocie 100zł.

L. M.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w P., wyrokiem z dnia 21 maja 2014 roku, sygn. akt VIII W 1387/13 uznał obwinionego **E. L.** za winnego tego, że:

- będąc Prezesem Zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. ul. (...) nie wydał pracownicy M. Z. świadectwa pracy za okres zatrudnienia od 4 stycznia 2013 roku do 19 marca 2013 roku będąc zobowiązanym uczynić to niezwłocznie po ustaniu zatrudnienia, tj. wykroczenia z art. 282 §1 pkt 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku Kodeks Pracy (Dz.U. 1988 r. Nr 21 poz.94 za zmianami oraz 2012 r. poz.808) w związku z art. 97 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku kodeks pracy (Dz. U. z 1988 nr 21m poz. 94 ze zmianami oraz z 2012 r. poz.908).
- w marcu 2013 roku będąc prezesem zarządu w (...) sp. z o.o. siedzibą w P. ul. (...) nie wypłacił pracownicy M. Z. wynagrodzenia za pracę za luty 2013 r. w kwocie 2000 zł netto będąc zobowiązanym uczynić to niezwłocznie po ustaniu zatrudnienia tj. wykroczenia z art. 282 §1 pkt 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku Kodeks Pracy (Dz.U. 1988 r. Nr 21 poz.94 za zmianami oraz 2012 r. poz.808) w związku z art. 94 p. 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku kodeks pracy (Dz. U. z 1988 nr 21m poz. 94 ze zmianami oraz z 2012 r. poz.908), art. 85 ustawy Kodeks pracy (ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku kodeks pracy (Dz. U. z 1988 nr 21m poz. 94 ze zmianami oraz z 2012 r. poz.908) i za powyższe wykroczenia na podstawie art. 282 § 1 k.p wymierzył mu karę 1.000 złotych grzywny.

W ostatnim punkcie wyroku, na podstawie art. 627 k.p.k. w związku z art. 119 k.p.s.w. i art. 118 §1 k.p.s.w. oraz na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, zasądzone od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości tj. w kwocie 100 złotych oraz wymierzono mu opłatę w kwocie 100 złotych.

Apelację od wyroku wywiódł **obrońca obwinionego**, zaskarżając go w całości. Skarżący zarzucił orzeczeniu:

I. naruszenie prawa materialnego tj. art. 282 §1 pkt 3 k.p.k. w związku z art. 97 §1 k.p. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na:

- błędnym przyjęciu, że obwiniony miał obowiązek wydania świadectwa pracy z dnia 26 marca 2013 roku Pani M. G., podczas gdy wobec trwającego sporu odnośnie istnienia stosunku pracy obwinionemu nie można przypisać winy, bowiem wystawienie świadectwa pracy wobec wysoce wątpliwych okoliczności zawarcia umowy o pracę stanowiłoby uznanie jej roszczeń, a tym samym stanowiłoby naruszenie obowiązku dbałości o interesy spółki;
- a w konsekwencji błędnym przyjęciu, iż obwiniony swoim działaniem wyczerpał znamiona czynu zabronionego opisanego w tym przepisie, podczas gdy niewydanie świadectwa pracy było uzasadnione okolicznościami sprawy dotyczącej istnienia stosunku pracy, a zatem nie można przypisać mu winy.

II. naruszenie prawa materialnego tj. art. 282 §1 pkt 1 k.p. w związku z art., 94 pkt 5 k.p. poprzez błędną wykładnię polegającą na błędnym przyjęciu, iż obwiniony nie wypłacił pokrzywdzonej wynagrodzenia za pracę za miesiąc luty 2013 roku, podczas gdy zgodnie z oświadczeniem powódki złożonym wraz z pozwem w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w P. pod sygn. X GNC 2422/13 roszczenie to wynika z wykonywanej działalności gospodarczej, a zatem zgodnie ze stanowiskiem pokrzywdzonej roszczenie to nie jest roszczeniem ze stosunku pracy, a zatem obwiniony swoim działaniem nie wyczerpał znamion czynu niedozwolonego określonego w przepisie art. 282 §1 pkt 3 k.p.

III. naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 39 § 2 k.p.s.w. w związku z art. 170 §1 pkt 2 k.p.k. poprzez niewłaściwe zastosowanie przejawiające się w uznaniu, iż zgłoszony przez obrońcę obwinionego wniosek o przeprowadzenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy prowadzonej przez Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w P. pod sygn. akt X GNC 2422/13 podlega oddaleniu z uwagi na fakt, iż okoliczność, która ma być udowodniona, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, podczas gdy dowód ten został zgłoszony na okoliczność, iż na pozwanym nie ciążył obowiązek zapłaty za wynagrodzenie za pracę, lecz wynagrodzenia z tytułu działalności gospodarczej, a zatem jako znamię czynu z art. 282 § 1 pkt 1 k.p.k. była ona istotna dla rozstrzygnięcia sprawy.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od zarzucanych mu czynów w całości.

Sąd odwoławczy przeprowadził dowód z art. sprawy sygn. X GC 2470/04 (k.195).

Sąd Okręgowy zważył co następuje;

Apelacja obrońcy okazała się niezasadna.

Zanim Sąd odwoławczy odniesie się do podniesionych zarzutów należy podkreślić, że Sąd Rejonowy w sposób staranny i szczegółowy rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku przewodu sądowego i na ich podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Do przypisanych obwinionemu czynów zabronionych zastosował również prawidłową kwalifikację prawną. Organ orzekający należycie też wykazał winę i sprawstwo podsądnego, a swoje stanowisko w sposób wyczerpujący umotywował w pisemnym uzasadnieniu.

Kwestionowanie przez skarżącego ustaleń faktycznych w zakresie zachowania podsądnego jest oczywiście nietrafne. Sąd Okręgowy przypomina, że błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź to z niepełności postępowania dowodowego, bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Może być on wynikiem niezajomości określonych dowodów albo nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może natomiast sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego przez skarżącego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich w tym zakresie uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd Rejonowy. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, Sąd orzekający rozstrzygając o winie bądź niewinności obwinionego kieruje się własnym wewnętrznym przekonaniem, nieskrępowanym żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi. Przekonanie to tak długo pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., dopóki nie zostanie wykazane, iż Sąd I instancji oparł swe przekonanie o winie albo niewinności obwinionego,

bądź na okolicznościach nieujawnionych w toku postępowania sądowego, bądź też ujawnionych w toku przewodu sądowego, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczeniem życiowym.

Takie okoliczności zaś w niniejszej sprawie nie zachodzą. Obrońca nie zgadzając się z ustaleniami Sądu Rejonowego, nie wykazał w sposób przekonywujący, poza odmienną i co istotne- jednostronną interpretacją zgromadzonego materiału dowodowego, na jakiej podstawie ustalenia Sądu Rejonowego uważać należy za niesłuszne. Wywody zawarte w złożonej przez niego apelacji mają charakter ewidentnie polemiczny, stojąc w rażącej opozycji do należycie umotywowanego stanowiska organu orzekającego, przedstawionego w prawidłowo sporządzonym uzasadnieniu i jako takie nie mogły zyskać aprobaty Sądu odwoławczego.

Odnosząc się do zarzutów postawionych w apelacji należy podkreślić, że nawiązanie stosunku pracy jest okolicznością obiektywną, oznacza to że albo ten stosunek pracy został skutecznie nawiązany albo nie. Orzeczenie Sądu pracy jedynie stwierdza to co w rzeczywistości, według ustaleń tego Sądu, już wcześniej nastąpiło. Zarówno przed Sądem pracy jak i w niniejszym postępowaniu obwiniony, jako pracodawca M. Z., starał się podważyć zaistnienie stanu w postaci zawarcia przez jego przedsiębiorstwo z pokrzywdzoną umowy o pracę. Zarówno w toku niniejszego postępowania, jak i w toku postępowania przed Sądem pracy w sposób jednoznaczny zostało wykazane, że obwiniony miał pełną świadomość nawiązania stosunku pracy z pokrzywdzoną i pomimo tego negocjował tę okoliczność. Sąd okręgowy stoi na stanowisku, że w takiej sytuacji prowadzenie przez obwinionego jako pracodawcę sporu z pokrzywdzoną jako pracownikiem, w zakresie okoliczności czy pomiędzy nimi została zawarta ważna umowa o pracę było jedynie jego stanowiskiem procesowym. Należy przez to rozumieć, że wiedząc że jako pracodawca nawiązał stosunek pracy z pokrzywdzoną, fakt ten dla swoich celów procesowych negocjował. Takie postępowanie nie może wyłączyć odpowiedzialności obwinionego za przypisane mu wykroczenia.

Oczywiście analiza wszystkich dość specyficznych okoliczności przedmiotowej sprawy, w tym że umowa o pracę na piśmie została spisana przez pokrzywdzoną i prokurenta spółki (...), który zarazem był w bliskich relacjach osobistych z pokrzywdzoną, fakt że pomiędzy obwinionym a tymi osobami doszło do sporu, który doprowadził do zaprzestania świadczenia przez nich pracy na rzecz spółki, którą reprezentuje obwiniony, uzasadnia krytyczne podejście do relacji z wydarzeń składanych przez te osoby, a mających znaczenie w niniejszym postępowaniu. Oczywistym jest, że każda z tych osób miała powody do świadomego zeznawania nieprawdy.

W realiach przedmiotowej sprawy wersja wydarzeń przedstawiona przez M. Z. i I. P. znajduje potwierdzenie w co najmniej kilku istotnych ustaleniach faktycznych. Słusznie Sąd Rejonowy wywodzi, że nielogicznym byłoby zachowanie pokrzywdzonej, że w sytuacji kiedy nie nawiązała jeszcze umowy o pracę z firmą reprezentowaną przez obwinionego, sama bez istotnej przyczyny zrezygnowała z pracy w innej firmie w której osiągała na podstawie umowy o pracę porównywalny dochód co miała uzyskać w spółce reprezentowanej przez obwinionego. Oczywiście rozwiązanie tego uprzedniego stosunku pracy przez pokrzywdzoną mogło nastąpić również i z innej przyczyny, nie ujawnionej w niniejszym postępowaniu. Więc sama ta okoliczność nie przesądza wiarygodności twierdzeń pokrzywdzonej. Jednak jeżeli do tego się doda fakt, że w okresie kiedy współpraca pokrzywdzonej ze spółką reprezentowaną przez obwinionego przebiegała prawidłowo spółka ta, w dniu 25.02.2013r zapłaciła pokrzywdzonej fakturę opiewającą na kwotę 8.1591, 71 zł, to sytuacja istotnie się zmienia. Z faktury tej wynika okres jakiego ona dotyczy- 7.01.2013r do 31.01.2013r. Przyjmując za wiarygodne twierdzenia obwinionego, że nie zawierał z pokrzywdzoną żadnych umów, w tym umowy o pracę, zapłacenie tak dużej kwoty, jedynie za bezumowne poniesione przez pokrzywdzoną na rzecz Spółki „jakieś koszty” bądź udzielone wsparcie I. P., wydaje się mało wiarygodne. Natomiast szczegółowe zeznania M. Z. logicznie wyjaśniają zarówno dlaczego wynagrodzenie za pracę za ten okres miało zostać zapłacone przez obwinionego tą fakturą, jak wysokość tej faktury.

Przeprowadzony w toku postępowania odwoławczego dowód wnioskowany przez obrońcę obwinionego z akt sprawy X GC 2470/14 Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w P. niczego w powyższym rozumowaniu nie zmienia. Dowodem tym obrońca starał się wykazać że całe roszczenie finansowe pokrzywdzonej ma charakter tylko i wyłącznie roszczenia ze stosunków gospodarczych pomiędzy nimi, a nie stosunku pracy. Obrońca składając ten wniosek dowodowy nie zauważa, że już w pozwie M. Z. szczegółowo wskazała z tytułu jakich roszczeń ten pozew składa. Określając, że

kwota 2000 zł powiększona o 633,91 zł (składa ZUS) wynika z niezapłaconego wynagrodzenia z umowy o pracę. O charakterze roszczenia nie decyduje Sąd do którego pozew jest składany ale podstawa faktyczna tego roszczenia.

W żadnym wypadku nie można podzielić poglądu skarżącego, że nie zapłacenie pracownikowi należnego mu wynagrodzenia za pracę i nie wystawienie mu w terminie świadectwa pracy stanowi zachowanie, które nie jest w żadnym stopniu szkodliwe społecznie. Społeczna szkodliwość takiego zachowania jest oczywista. Tego rodzaju zachowanie może pozbawiać pracownika podstawowych środków egzystencji i utrudniać nawiązanie nowego stosunku pracy.

Mając powyższe na uwadze Sąd odwoławczy;

1. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasadził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 zł tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania odwoławczego i wymierzył opłatę za II instancję w kwocie 100 zł.

SSO Leszek Matuszewski